

Ka koledest' kohises tuul puude latvius
 Ning kõwaste Cedu riidid lakkus.
 Külm on jo mitukord õilmid siin riisund
 Ei hilja enam, ei soe, ei arst ega rohi ta wastu
 ei piisand.

Wiimaks Ceduse jõuab jo metsast wälja
 Aga lagedal heidab maru weel koledamat nälja.
 Laps kantab tee ja weel hirmsam see,
 Et lätte jo jõudnud pime dö. —
 Ei ligi ei laugel ta walgust näe
 Ega koeradli tormiga häält ei tee.
 Weel werssta poolteist ta kodust on eemal
 Ja toibudes ütleb jo janssi meelel:
 „Rüid emaga wihtlema parssile lähen
 Ja külmetand teha ma soojaga jahan,
 Siis sänggi ma poen
 Ja paludes „Issa meie“ luen. —
 Mis see oli? — oh Jumal, Jumal!
 Ma jälle metsas, ma wäeti, ma rumal!
 Ei täna wist teed ma leia koen,
 Ka jalad mull' kõndida enam ei mõen;
 Seepärast tahan siis metsas puhata,
 Aga mu ema? — ta waene kodu rahuta!
 Ei —
 Weel natuke käi!“ —
 Nõnda effis siis waene Cedu
 Surm t'al ligi — et küll laugel põlnud kodu.

Kui ta jo küll oli pudrand metsas edasi ja tagasi
 Ning torm ja tuist ei luband teda leida radasi,
 Siis rambis ta wiimaks puude wahel
 Ja oksad olid eluks majaks temale.
 Ka tuist weel mattis kõit urted kiini,
 Et hea t'al oli nagu kodu sänggis euni;
 Ta käed weel paneb kofku
 Ja liigutab mahedast molle:
 „Sa, armas Jumal kõit tead
 Ja mind ka sia metsja nääd.
 Su hooleks mu hinge annan
 Ja taewas sind südamest tänan.“
 Ta ema ja külast mitu teist,
 Nad otsinud teda anggedest wäljalt ja puist,
 Ning hüidnud ja hüidnud kõigest wäest,
 Tuul tühja wiind siiski hääled nende läest,
 Ja ema weel wiimaks õhates põlnud:
 „Ta hing on taewas, et küll torm ta neelnud!“

„Oh mis kena koidu walgus,
 Paistab läbi männi metsa!
 Kas see tõest on pääwa selgus??
 Ma wist juba taewas täitsa!“

Ning kui kenast' laulwad lapsed
 Muu ja kiitust Jumalale;
 Ise kenad nii kui ätsed,
 Mis on loodud Maarjamaale!“